

ПЛЕНУМ

Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу

11 січня в Москві, у Великому Кремлівському палаці продовжував роботу Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

Пленум приступив до розгляду другого питання порядку денного — про виконання державного плану і соціалістичних зобов'язань по виробництву та продажу державі продуктів землеробства і тваринництва в 1960 році і про заходи по дальшому розвитку сільського господарства.

З доповіддю виступив Голова Ради Міністрів РРФСР Д. С. Полянський.

Тов. Полянський докладно спинився на питаннях піднесення культури землеробства, як головного фактора в боротьбі за достаток продуктів сільського господарства. В минулому році, говорив він, трудівники сільського господарства Російської Федерації розширили посівну площу, одержали в цілому по республіці врожай зернових і ряду інших культур трохи вищий, ніж у 1959 році. Валовий збір зерна в 1960 році становив 4,8 мільярда пудів — на 522 мільйони пудів більше, ніж у попередньому році.

Підсумки минулого року, відзначив доповідач, свідчать про те, що, незважаючи на деяке поліпшення справи виробництва продуктів сільського господарства, все ще багато нерозв'язаних завдань. Рівень культури землеробства не відповідає сучасним вимогам, низькі врожаї, великі затрати праці на одиницю продукції, висока її собівартість.

Як відомо, говорить тов. Полянський, центральним завданням у сільському господарстві, як і раніш, залишається різке збільшення виробництва зерна — основи швидкого зростання всіх інших галузей колгоспного і радгоспного виробництва. В республіці розроблено практичні пропозиції, що дають змогу розв'язати це завдання.

Говорячи про нечорноземну смугу, тов. Полянський відмічає, що тут особливо велике відставання допущено в зерновому господарстві. Держава звільнила багато колгоспів і радгоспів цієї смуги повністю або частково від продажу хліба. Малось на увазі, що вони використовували лишки зерна для розвитку тваринництва. Проте в деяких областях сприйняли такий крок як повне звільнення їх від турбот про збільшення виробництва зерна. Дуже низькі там і врожаї. Особливо недопустиме становище створилося з вирощуванням гречки і зернобобових. Ставиться завдання в найближчі роки в нечорноземній смузі зорати не менш як 3 мільйони гектарів земель, які вибули з обороту, піднести культуру ведення господарства.

Здійснення поставлених завдань у галузі землеробства дасть можливість уже в цьому році збільшити валовий збір зернових культур на 15—20 процентів, цукрових буряків на 19—20 процентів, олійних культур — на 35—40 процентів, картоплі — на 40 процентів і овочів — на 42 проценти порівняно з 1960 роком.

Доповідач потім переходить до питань тваринництва. Він відзначає, що зростання громадського поголів'я худоби й птиці вимагає повсякденного піклування про зміцнення і дальше розширення кормової бази. Розв'язати кормову проблему можна насамперед з допомогою кукурудзи.

У заключній частині доповіді тов. Полянський спинився на питаннях керівництва сільським господарством, організаторської роботи на селі.

Слово надається першому секретареві ЦК КП України М. В. Підгорному.

Тов. Підгорний коротко характеризує загальний розвиток народного господарства України за минулі два роки семиріччя і потім доповідає Пленумові про те, що зроблено і що робиться в республіці для дострокового виконання завдань семирічного плану в галузі розвитку сільського господарства.

Середньорічне виробництво зерна, м'яса і молока за перші два роки семиріччя, говорить доповідач, перевищило виробництво цих продуктів за роки попереднього п'ятиріччя.

З метою забезпечення в 1961 році крутого перелому в бік збільшення виробництва всіх продуктів сільського господарства і, насамперед, кукурудзи і тваринницької продукції, відзначає доповідач, розроблено конкретні заходи.

На Україні в цьому році має бути закуплено 650—700 мільйонів пудів зерна. Для того, щоб забезпечити це, в республіці необхідно буде одержати валовий збір зерна 2 мільярди 100 мільйонів — 2 мільярди 200 мільйонів пудів. Таке завдання, говорить доповідач, цілком посилене.

Говорячи про виробництво зерна в республіці, доповідач нагадує, що в минулому році умови погоди на Україні були дуже складними і важкими. Посіви озимих культур і багаторічних трав на значних площах через великі морози загинули. В зв'язку з великою посухою і чорними бурями загинула також частина ярих культур. В республіці було розроблено заходи для того, щоб поповнити недобір зерна, викликаний загинувшими озимими культурами, за рахунок збільшення валових зборів ярих культур. Головний упор, говорить тов. Підгорний, ми зробили на збільшення виробництва кукурудзи і для цього додатково розширили її посіви на 2,5 мільйона гектарів.

Невдачі минулого року, підкреслює доповідач, не можна віднести тільки за рахунок об'єктивних причин — несприятливих умов погоди. Справа полягає, насамперед, у серйозних недоліках в керівництві сільським господарством. Головний недолік полягає в тому, що в республіці належно не було організовано боротьбу за високу врожайність зернових культур, і в першу чергу це стосується кукурудзи.

Щоб виконати завдання, поставлені семирічним планом в галузі тваринництва, вказує тов. Підгорний, треба в цьому році збільшити виробництво кормів у півтора рази, а в 1963 році — більш як подвоїти. Таке зростання виробництва кормів забезпечуватиметься, насамперед, за рахунок кукурудзи, а також цукрових буряків. Істинним резервом збільшення валових зборів сільськогосподарських продуктів, говорить доповідач, є зрошувані й осушувані землі. В цьому році буде осушено і підготовлено для сільськогосподарського використання 140 тисяч гектарів болотних і заболочених земель. Тов. Підгорний говорить, що вживається заходів до того, щоб найближчим часом досягти швидких темпів зростання виробництва продуктів тваринництва, особливо м'яса і молока. Велика увага приділяється в республіці розвитку свинарства.

Одним з невідкладних завдань є дальше збільшення виробництва молока. У зв'язку з цим поряд із зростанням поголів'я корів особлива увага звертається на підвищення їх продуктивності, поліпшення племінних якостей тварин.

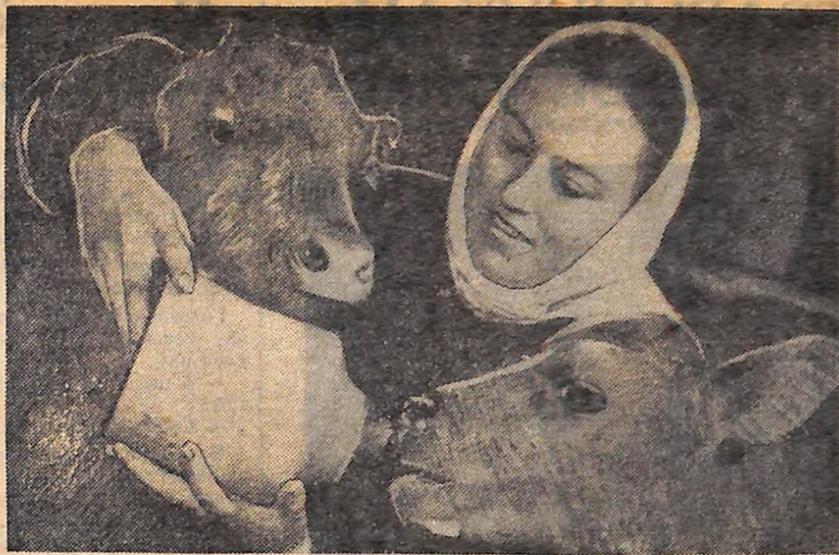
Доповідач спинився потім на питаннях збільшення продуктивності праці в сільському господарстві, зниження собівартості продукції, раціонального використання техніки, говорить про неухильне зміцнення громадського господарства колгоспів.

Закінчуючи доповідь, тов. Підгорний заявляє, що повідомлення про скликання XXII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу викличе в трудящих України новий приплив енергії і творчої ініціативи. Всі комуністи, кожний робітник і колгоспник напередівно боротимуться за те, щоб зустріти з'їзд гідними трудовими перемогами.

На вечірньому засіданні було заслухано доповіді першого секретаря ЦК КП Казахстану тов. Д. А. Кунаєва, першого секретаря крайкому партії Цілинного краю тов. Т. І. Соколова, першого секретаря ЦК КП Білорусії тов. К. Т. Мазурова.

Пленум ЦК КПРС продовжує свою роботу.

(ТАРС).

Пролетарі всіх країн, єднітеся!

МОЛОДОМУ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМ

Рік видання V
№ 6 (357).

П'ятниця, 13 січня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ТВІЙ ДРУГ І ПОРАДНИК

Книга! З дитячих років знайомимось ми з нею, а потім разом проходимо все життя. Саме в книзі шукаємо відповіді на незрозумілі питання, до неї звертаємось за порадою. Вона — невичерпне джерело знань — вчить, виховує і наставляє нас.

З кожним роком збільшується в нашій країні випуск літератури, поліпшується її поліграфічна якість. Зростає і попит на літературу. В таких умовах великого значення набуває робота розповсюджувачів книги. Серед цих скромних, закоханих у літературу людей, є справжні ентузіасти.

Хороша слава йде про комсомолку — працівницю Кіровоградської райспоживспілки Альвіну Матросову, молодого ветеринарного фельдшера з с. Добра Надіївка, Олександрійського району, Галину Кривець та багатьох інших. Вони не тільки люблять літературу, але й добре знають її.

Та, на жаль, ще зустрічаються й інші «розповсюджувачі». Їм подавай лише детективи, романи Ремарка... Вся ж інша література, мовляв, «нічого не варта». Яка вузька точка зору!

У попередньому номері «Молодого комунара» була надрукована Постанова ЦК КП України «Про ініціативу комсомольців і молоді Залізничного району м. Києва по розповсюдженню книг серед населення». В ній вказувалося, що при всіх первинних комсомольських організаціях Залізничного району м. Києва створено ради «Друзів книги», на підприємствах, в учбових закладах та установах організовані кутки книги, систематично проводяться книжкові базари, широко практикується продаж літератури в гуртожитках і на квартирах трудящих. В районі стало традицією проведення свят книги, вечорів літератури і колективного обговорення нових художніх творів.

Це дуже цікаві форми роботи. Потрібно, щоб всі комсомольські організації нашої області запровадили їх в своїй практиці.

Розповсюдження книг, доведення літератури до широких верств трудящих — кровна справа молоді. Саме цим керуються працівники Фурманівської сільської бібліотеки, Ново-Українського району (завідуючий М. Пойченко). Тут вже давно відкрито вільний доступ до книжкового фонду, який налічує 5.500 екземплярів. З 310 дворів жителів села 93 двори обслуговуються вдома. За абонементом закріплені члени ради клубу і бібліотеки, а також актив читачів.

Заслуговує на увагу досвід роботи Камбурлівської сільської бібліотеки, Онуфріївського району, яку очолює комсомолка В. Довгопол. Валентина проводить велику роботу по пропаганді літератури. Багаточисленні виставки, стенди розповідають про нову літературу, про всі найважливіші події сучасного життя, про працю кращих людей місцевого колгоспу імені Чапаєва. В Довгопол не засиджується в приміщенні. Її часто можна зустріти на фермах, в тракторних бригадах.

Олександра Тищенко з Данилівської бібліотеки, Компаніївського району, теж не засиджується на місці. Але йде вона не до своїх читачів, а... додому. В бібліотеці, якою вона керує, ви не знайдете ніякої научної агітації. Всюди брудно, на книгах — пилюка...

Книгу ближче до трудящих, до читачів — ось яке завдання стоїть зараз перед комсомольцями області. Адже книга допомагає поглиблювати знання, які необхідні нам для успішної побудови комуністичного завтра.

Добре смакує молоко «Орленок» — і радість грає на обличчі дівчини. Та й як не пишатись, адже це її питань. Валя Ігнат'єва, закінчивши семирічку, стала в колгоспі «Рассвет», Бобринецького району, телятницею. І ось її нетелі дають приплід. Валя стала дояркою.

Правильний шлях обрала дівчина. Шасти ж тобі, Валя!

На знімку: Валентина Ігнат'єва.
Фото А. Діброного.

Вершать діла трудова

Не цявляю, як то можна без друзів. Адже коли вони поруч, жити радісніше, цікавіше. І працювати легше. От я про нашу комсомольську організацію розповім.

Хлопці й дівчата у нас хороші. Це вже ви у будь-якого запитайте — вам кожен відповідь те ж саме.

Бо комсомолка наша така багатенько зробила. Треба було, наприклад, узяти шефство над тваринництвом — і молодь тут як тут.

Ще в позаминулому році створили комсомольсько-молодіжну ферму. Заговорили згодом про Галю Богатиренко, Лїду Майстренко, Миросю Нелюб: трудяться

доярки на совість. Та й Валентина Юркевич з Тайсою Голоцван не відставали. І тепер молоді тваринники мають чим пишатись — виробили майже по 400 центнерів молока на 100 гектарів сільськогосподарських угідь.

Успіхи, звичайно, не прийшли самі. Довелося добре попрацювати. Допомогло це й те, що стадо ми поповнюємо за рахунок високопродуктивних корів колгоспу. А для цього теж створили спеціальну ферму.

Зараз там 225 телочок. Доглядають їх Василь Коваль, Василь Хабір, Михайло Ворона, Микола Дуденко та інші. Трудяться хлопці так, ніби весь час тільки те й робили, що біля телят поралися.

Підїть на свиноферму — там теж юнаки і дівчата трудові діла вершать. І для свинарок Надїї Маслюк та Людмили Щербакової. І для фуражирки Петра Житка немає більш значнішої справи, як вирощення свиней.

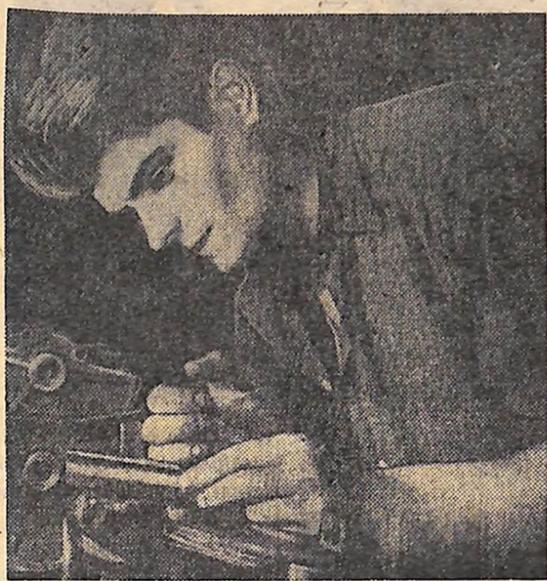
З хорошими намірами зустріли молоді тваринники новий, 1961 рік. Знають вони: зроблять все, якби тільки міцнішав, багатішим ставав їх колгосп.

В. КОЛОДАЖНА,
секретар комсомольської організації колгоспу «12-річчя Жовтня», Ново-Миргородського району.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

* На Пленумі ЦК КПРС. * Нові зобов'язання колективу „Сільгоспдеталь“. * Слово має свинар В. Черевченко. * Любить книжку! * Галя знайшла брата.

ТВАРИННИКАМ— ДОСКОНАЛУ ТЕХНІКУ!

Слюсар агрегатного заводу Геннадій Соколов — передовик виробництва. Працюючи на складаній масляній насосів до комбайна «С-4», він щоденно на 130 процентів виконує зміни завдання. Юнак навчається на другому курсі вечірнього відділення Харківського вечірнього політехнічного інституту.
На знімку: Г. СОКОЛОВ. Фото А. ДІБРОВОГО.

Перший екзамен

ЯКОСЬ до кабінету голови колгоспу М. О. Ярошенка зайшов хлопець. Пересгупаючи з ноги на ногу, сором'язливо сказав: — Микола Остаповичу, я хочу на свиноферму...

Голова здивовано глянув на непоказного, малого хлопчину. — А що ж ти робитимеш там? — Свиной годуватиму.

Довгенько вагався Микола Остапович. Хоча й закінчив Сашко семирічку, та однаково ж дитина він, ще й п'ятнадцять літ не минуло. Чи ж зуміє, не злякається труднощів?

Та хлопець був упертим і все ж став членом дружної сім'ї тваринників.

Доручили йому відгодувати 200 голів свиней. Спершу на кожному кроці невдачі підстерігали юнака. Та тверда воля, наполегливість взяли своє. А ще тому, що поруч були хороші люди: і зоотехнік Меланія Архипівна Капуста, і досвідчена свинарка Поліна Бурлака і багато інших. Не раз і Микола Остапович навідувався до хлопця.

А скільки Сашко перечитав літератури про раціони, про правильне приготування і згодовування кормів!

Тепер про Сашку Коханенка люди в селі говорять: — Наш майбутній герой!

Перший трудовий екзамен був витриманий: хлопець відгодував 150 голів свиней живою вагою 130 центнерів. Днями з відгодівлі він зняв ще 130 голів.

— Не менш, як по 90 кілограмів затягла кожна тварина, — каже Сашко Коханенко. — Це мій подарунок Пленуму ЦК КПРС.

І. НАЗАРТІЯ, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Колгосп імені Щорса, Кіровоградського району.

—○—

ЗА ПАРТАМИ— РОБІТНИЧА МОЛОДЬ

Вже не один рік працює Малавіска школа робітничої молоді. Більше трохсот її випускників працюють інженерами, трактористами, шоферами, електриками, лікарями, вчителями.

В цьому році склад учнів-вечірників поповнився кращими виробничниками заводів міста, РТС, місцевого колгоспу. А одні з цехів майстерні центральної садиби радгоспу повністю прийшов у 10-й клас.

Дивлячись, як молодь жадібно тягнеться до знань, колектив учителів, в свою чергу, працює над підвищенням якості уроків. Ми вирішили добитися засвоєння домашніх завдань безпосередньо в класі. Новим у нашій роботі є уроки виробничого навчання. Дівчата 8—10 класів вивчають крій і шиття, а хлопці — автосправу.

Ф. РЯБЕЦЬ,
В. ДАНУЦА.

—○—

ЩЕ ОДИН ШИРОКОЕКРАННИЙ

Новий широкоекранний кінотеатр на 400 місць гостинно розкрив свої двері в м. Ново-Миргороді. Гарне оздоблення глядачового залу і фойє мляде око відвідувачів. Апаратура працює бездоганно. З перших же днів роботи на жодному сеансі в залі не залишається вільних місць. Попит на квитки завжди великий.

І. ТОПЧІЯ.

Роздуми вголос

До глибини душі схвилювала мене стаття знатного свинаря Леонтія Лукашевського «Чому нас залишилося п'ятеро?». А заключні слова, в яких він закликає подумати над тим, як жити і працювати, щоб наша праця швидше стала схожою на різновидність заводської, змусили мене взятися за перо.

Бо й справді, варто таки подумати, як зробити працю свинаря більш схожою на заводську, щоб вона була продуктивнішою. На фабриках і заводах щороку вводиться нова техніка, послідовно удосконалюється, модернізується старе устаткування. Всі ці зміни і дають можливість працювати продуктивніше, швидше; вони ж дали змогу перейти і на семиподвишний робочий день.

А які ж зміни сталися за останні роки в тваринництві? З'явилися нові, просторі ферми. Про приміщення у нас подбали, а не подумали про те, як же люди працюватимуть у них. У деяких встановили підвісні дороги, є водопровід. Та в основному доводиться користуватися дідівськими «механізмами» — вилами, відрами...

У поході за збільшення виробництва продуктів тваринництва народився метод безстанкового утримання свиней. Чудовий метод! Він дає можливість різко підвищити продуктивність праці з одночасним зниженням собівартості центнера м'яса. Але ціною яких зусиль, енергії доводиться добиватися зниження цієї складної «штуки» — собівартості — хоча б і в самого Л. Лукашевського?! Скільки годин на добу доводиться працювати!

І цілком правильно пише Л. Лукашевський, що покликати нас на ферму — покликати, а от допомогти не словом, а ділом — цього поки що ніхто не зробив.

Хочу розповісти про себе.

З початку року взявся доглядати 450 голів свиней. Вони були розміщені в двох приміщеннях. В процесі роботи виявилось, що найважче і найбільше часу доводиться затрачати на вицїстку гною. І все-таки можна було якось працювати. Мені виділили коня і візок. Цією «механізацією» я обходився, і, як мені здається, справлявся з усіма роботами, — вицїсткою гною, його вивезенням, транспортуванням кормів і заправкою годівниць.

Та, починаючи з жовтня, пішли ускладнення, а за ними й труднощі — забрали підводу. Якщо раніше я заїжджав своєю «механізацією» у приміщення і відразу накидав на віз гній, то тепер доводиться руками виносити гній на подвір'я або ж викидати його у вікно. А потім, якщо випадково «спіймаю» коня, то вдруге викидаю гній на віз і відправляю його в гірсьохвищине. Не краще і з постачання кормів. Безумовно, все це залежить від місцевого керівництва, від організації праці на фермі. А у нас якраз і немає правильної організації праці.

Але, щиро кажучи, я вже не про коня і візок думаю, а про те, коли ж наше правління займеться механізацією трудовітких процесів у тваринництві.

У мене в процесі роботи виникла думка, що на фермі, де я працюю, можна влаштувати гідроочистку. І зробити це не важко, і коштів великих не потрібно. Для цього у приміщенні треба поставити бак на сто—двісті відер, встановити мотопомпу або ж помпу з приводом від електромотора. З свинарника прокласти каналізаційні труби (діаметром 25—30 сантиметрів). Метрів за 100—150 від ферми можна прорити траншею, в яку виливався б гній з приміщення. Це не тільки полегшило б працю свинаря, особ-

ливо на відгодівлі, але і різко поліпшилося б санітарний стан.

Звичайно, поступово на кожній фермі умови праці будуть полегшуватись. Але чекати «мани з неба» не можна. Якщо верстат потапно працює, якщо він малопродуктивний, робітник думає, місяцями ламає голову, над тим, як його поліпшити, удосконалити. І кінець-кінцем удосконалює. А чому ми, працівники ферм, повинні чекати на «доброгядячка», який прийде і зробить все, щоб нам працювало добре? Думаю, що ми ж самі про себе, про умови своєї праці повинні думати. Тоді й робота цікавішою буде.

Можливо, раніше тваринникам і не під силу було щось винаходити, змінювати, видумувати. Інша справа тепер. На фермах багато людей з середньою освітою. Вони можуть стати хорошими раціоналізаторами. Тим більше, коли тваринники володітимуть технічними знаннями. Мені здається, що настав уже час, щоб і в колгоспах була людина, яка б відала раціоналізацією і винахідництвом. Хай це буде не інженер по раціоналізації, як на заводі, але потрібно, щоб людина мала технічні знання, мала час і можливість займатись з сільськими умільцями. Можливо, на перших порах керувати роботою колгоспних винахідників могли б наші шефи — працівники промислових підприємств. А раціоналізатори серед сільської молоді є. Їх треба вчити, виховувати.

Наприкінці я звертаюсь до читачів «Молодого комунара» з проханням, щоб ті з них, які мають ділові пропозиції по механізації трудовітких процесів на фермах, висловили свої думки через газету. А це в свою чергу дало б позитивні наслідки, сприятиме полегшенню нашої праці, зниженню собівартості продукції.

В. ЧЕРЕВЧЕНКО, свинар колгоспу «Україна», Малавіска-ського району.

ТАНЯ— АГРОНОМ

ЛИШИЛИСЯ позаду шкільні роки, вже й сільськогосподарський технікум закінчено. Тепер вона — агроном-садовод у колгоспі імені «Правди». Тут є до чого руки прикласти. І Тanya старіється. Немов живих істот, доглядає вона своїх зелених друзів.

А коли з ділами вправиться, поспішає дівчина до клубу. Веселий танець, хороша пісня — це теж її постійні друзі. І в колгоспі вже звикли бачити свого агронома на сцені. Усім подобається, наприклад, як виконує вона українську річичну пісню «Тече вода каламутна».

От за все це й полюбила Тanya Кобу в колгоспі. Не тільки полюбила, а й велике діло довірили: обрали воззаконкомсомольським. І не шкодують: дівчина за-слуговує на таке довір-

Г. ДОБРЯНСЬКА, Ульянівський район.

Вже стало звичкою для Марії Галасюк вставати рано-ранці, йти на ферму, поратися біля корів. Бо вже п'ять років працює вона дояркою в першому відділку колгоспу Олександрійського цукрокомбінату. І успіхи хороші має: надібрала більше 3-х тисяч літрів молока від кожної корови.
На знімку: Марія ГАЛАСЮК. Фото В. КОВПАКА.

Ми — за „комплекс 101“

НЕМАЛО хороших справ і цінних починань на рахунку молоді нашого заводу. Останнє з них — ділова підтримка звернення ніжинських машинобудівників. Нас воно стосується безпосередньо. Адже завод наш випускає машини, які застосовуються у тваринництві, — кормоавантажувачі.

Отже, і ми повинні взяти участь у прискореному створенні «комплексу 101». Цей комплекс включає в себе 101 найменування машин і устаткування, необхідних для механізації трудовітких процесів у тваринництві.

З піднесенням пройшли скликані з цього приводу збори робітників заводу. В їх рішенні записано: розгорнути соціалістичне змагання за прискорений випуск машин «комплексу 101» і викликати на змагання Уманський ремонтний завод. Тут же прийняті нові соціалістичні зобов'язання на 1961 рік: виконати річну програму випуску продукції до 25 грудня, видати понад план сільськогосподарської техніки на 50 тисяч карбованців, випустити продукцію лише відмінної якості і знизити собівартість її на один процент проти планової. Колектив заводу зобов'язався видати 50 кормоавантажувачів із зекономленого металу, а також, впроваджуючи прогресивну техніку, не менш, як на 15 процентів знизити питому вагу ручних робіт.

Новий почин першими, звичайно, підхопили комсомольці. В змагання включились усі комсомольсько-молодіжні бригади заводу. Нові особисті рахунки завели члени бригади Михайла Алексєєва — ініціатори руху за виконання змінних завдань протягом шести годин. Перші успіхи відчутні й у бригаді Володимира Кулешкова. У третій рік семирічки вона вступила, домігшись повної взаємозаміни робітників на складанні і зварюванні вузлів.

Хорошу справу задумали комсомольці тт. Ніколаєнко, Вистропський і Подлубний. Вони організували бригаду «Супутник семирічки» і працюють за одним нарядом. Процент виконання норми тут щодня зростає.

Комсомольці заводу беруть шефство над впровадженням нової техніки. Найближчим часом на заводі будуть встановлені два токарно-револьверних верстатні-автомати.

У зв'язку з новими завданнями, які стоять перед колективом заводу, активізувало свою діяльність заводське товариство винахідників і раціоналізаторів. Цінні пропозиції надійшли від молодих раціоналізаторів тт. Осадчого, Березовського, Кузьміна.

Все це дає підставу сподіватись, що заводський комсомол протягом року внесе відчутний вклад у виконання завдання державної ваги — прискорення випуску «комплексу 101».

В. КРАШТАН, секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу «Сільгоспдеталь».

ШЛЯХИ РІЗНІ, МЕТА—ОДНА

РІЗНИМИ життєвими шляхами пішли колишні випускники Панчівської середньої школи, Ново-Миргородського району. Та всі вони знайшли своє покликання—хто у колгоспі, а хто далеко від рідної домівки. Галина Босько у вузі здобула спеціальність інженера і зараз трудиться у сонячній Молдаві; інженер Леонід Жанталай працює у братній Башкирії, Віра Целиник стала педагогом у рідній школі, а Таїса Босько працює фельдшером.

Багато юнаків і дівчат за закликком комсомолу поїхали на цілітні землі та новобудови країни.

Хорошою працює заслужену пошану у колгоспників артілі імені Куйбишева здобули колишні десятикласники Михайло Социнський, Віра Кудин, Микола Сібішков, Юрій Смадич та інші.

Ми пишаємося тим, що вихованці Панчівської десятирічки кожен на своєму посту вкладає свою частку праці на благо рідної Вітчизни.

Ю. ГАДЖІЄВ, юнкор.

КНИГА - ВЕЛИЧЕЗНА СИЛА

Сила — в знанні,
знання — в книзі.

Без книги нет знаній,
без знаній нет
коммунізму.

Шевченко (Микола)

РАЗОМ З АКТИВОМ

З кожним роком в нашій країні збільшується випуск найрізноманітнішої літератури, поліпшується її якість. Зростає і попит на книги. Якщо, наприклад, раніше покупцями нашого магазину науково-технічної літератури були в основному інженери, техніки, викладачі, студенти, то тепер серед постійних покупців багато рядових робітників із заводів «Червона зірка», «Динамік», агрегатного та інших. Багато хто з них добре знає технічну літературу і допомагають нам робити замовлення у видавництва. Так, наприклад, нещодавно ми одержали згідно свого замовлення 20 примірників книги «Електрозварник». Купуючи цю книгу, один з

дають магазину громадянські розповсюдженні книг, якими є переважно комсомольці. Крайці з них 6 тт. Бродська (школа № 27), Мазурук (швейна фабрика), Чабаненко (агрегатний завод). Це енергійні, наполегливі люди, які люблять книгу. Т. Бродська за короткий час розповсюдила серед населення літератури на три тисячі карбованців. А т. Мазурук не тільки сама стала активним розповсюдженцем книг, але й залучила до цієї справи і своїх подружок-комсомолок. Тов. Чабаненко недавно почав брати в нас літературу, однак уже нести зарекомендувати себе неабияким знавцем і любителем книги. Можна б багато розповісти

робітників, дізнавшись про обмежену кількість її примірників, поради нам послати повторне замовлення на неї. Ми так і зробили. Всі примірники книги в перший же день були розпродані.

Та, на превеликий жаль, є й такі розповсюдженці літератури, від яких користі — ніякої. Вони по суті не люблять книги, не знають запитів покупців, та й самі мають дуже примітивні смаки.

Не так давно на міській нараді секретарів комсомольських організацій йшла мова й про участь комсомольців у розповсюдженні літератури серед трудящих. Було прийнято відповідне рішення. Багато комсомольських організацій сумлінно поставились до цієї справи, з

честью виконують взяті зобов'язання (агрегатний завод, швейна фабрика та деякі інші). А от комсомольці з «Червоної зірки» жодного разу не прийшли в магазин, щоб відібрати книги для розповсюдження серед робітників свого заводу.

Комсомольці заводу не захотіли цей важливий захід взяти в свої руки, під свій контроль. Так же недбало поставлено поширення науково-технічної літератури серед будівельників будмайданчика № 6.

Ми, працівники книжоторговельних організацій, звертаємось до вас, товариші комсомольці, з закликом посправжньому взяти в свої руки справу розповсюдження літератури серед трудящих області.

Д. СЛОБОДЕНЮК,
заступник секретаря
комсомольської організації
облкниготоргу.

Нові книги

ХИЖНЯК А. Тамара. Повість. Держлітвидав України, 1960.

ОРОВЕЦЬКИЙ П. Друга зустріч. Роман. «Молодь», 1960.

БАШ Я. Надія. «Радянський письменник», 1960.

ЛЕВАДА О., МАЛИШКО А. Арсенал. Драматична поема на три дії. Держлітвидав України, 1960.

МІЛОДАН Г. Конго. Держлітвидав УРСР, 1960.

На читацькій конференції

НОВИЙ роман О. Гончара «Людина і зброя» радянські читачі зустріли з великим інтересом. Саме цей неослабний інтерес до книги якраз і підказав нам необхідність обговорити її на читацькій конференції.

До конференції обласної бібліотека ім. Крупської старанно підготувалася: склала і провела огляди літератури про творчість письменника, всіляко пропагувала твір О. Гончара в бесідах з читачами. Ось чому понад сто чоловік взяли участь в обговоренні роману. Конференція пройшла змістовно і цікаво.

Л. ШУМЕНКО,
бібліограф.

Хорошу справу роблять дівчата

ЮНАК виявив бажання прочитати книгу про героїні сьогоднішнього дня.

— Ось, «Вічний вогонь» Івана Цюпи...

— А вам, Віро Семенівно, ми залишили три томи творів Довженка...

— Галю, візьми в тумбочці англо-російський словник, он товариш прийшов за ним...

Подібні розмови можна почути в Ульянівському магазині, в якому працюють комсомолки Галина Бойко та Тамара Образцова. Тут завжди людно. Кожен знає, що, прийшовши сюди, одержить потрібну книгу, приче й про те, що зможе придбати найближчим часом.

А якось трапилось таке. В магазин прийшла дівчина, щоб придбати нову збірку поезій М. Рильського.

— Тільки-но продали останній екземпляр, — відповіла Галина Бойко.

— Шкода. А на базі більше немає?

— Немає... Та ви не хвилюйтесь. Тамара завтра їде в Кіровоград і привезе вам...

Через кілька днів дівчина справді купила книгу віршів любимого поета, яку Тамара Образцова привезла з обласного книжоторгу.

Нерідко комсомолки й самі запитують покупців, щоб ті бажали прочитати. Потім потрібні книги з'являються в магазині.

— Спасибі вам, дівчата, — кажуть любителі літератури, — за книгу хорошу, і за культурне ставлення до нас, покупців.

В минулому році молоді продавці план продажу книг виконували систематично на 120—150 процентів.

Добрі справи й тепер. За перші дні нового року продано більше трьох тисяч екземплярів різноманітної літератури. А трудящі все йдуть і йдуть в магазин...

М. ШЕВЧЕНКО.

Ульянівський район.

Премію імені М. Островського присуджено поетові Платону Вороньку

В республіці за кращий художній твір про комсомол і молодь щороку присуджується літературна премія імені Миколи Островського, встановлена в 1958 році ЦК ЛКСМУ і Спілкою письменників України. Першим був удостоєний цієї премії письменник Герой Радянського Союзу Юрій Збанацький. В 1959 році на здобуття премії було представлено п'ять

творів, які вишли у видавничстві «Молодь». Премію за 1959 рік присуджено письменникові Платону Вороньку за збірник віршів «Драгі друзі», в якому він розповідає про свою поїздку в Болгарію. 10 січня в республіканському Будинку літераторів медаль і диплом про присвоєння звання лауреата літератур-

ної премії імені Миколи Островського вручив Платонові Вороньку перший секретар ЦК ЛКСМУ Ю. Н. Ельченко.

Чи знаєте ви, що...

...кожну хвилину з друкарських машин Радянського Союзу сходять понад дві тисячі примірників книг і брошур?

...нашій країні книги виходять на 67 мовах народів СРСР і на 32 іноземних мовах?

...за 400 років, які минули з дня виходу першої друкованої книги до 1917 року, в Росії було видано 650 тисяч назв книг, а з 1917 року до нашого часу — 1350 тисяч назв?

Ця сторінка підготовлена позаштатним відділом культури і мистецтва.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
13 січня, 1961 р., 3 стор.

ШЕФИ — БІБЛІОТЕЦІ

Рік тому учні нашої школи взяли шефство над сільською бібліотекою. В шкільній майстерні ми виготовили стелажі для книг і два тематичних стенди: «Хай кожен рік семірички переможним буде!» та «Наука і техніка на службі людині».

Тоді ж з кращих учнів читачів бібліотеки організували гурток «Юні друзі книги».

Кожен з гуртківців має свої завдання. Один пере-

плітає книги, інший підшиває газети і журнали, більш досвідчені допомагають підбирати книги для відвідувачів, виписують каталожні карточки, шифри літератури.

Особливо важливу роботу проводять книгоноші. Вони обмінюють літературу пенсіонерам, інвалідам Вітчизняної війни, носять книги в тракторні бригади, на тваринницькі ферми. Так, восьмикласниця Рая Бугайова вже чотири роки систематично забезпечує художньою та сільськогосподарською літературою престарілого колгоспника І. Д. Вакулєнка. Частим гостем у сім'ї вчительки-пенсіонерки Л. Я. Кравчук є семикласник Слава Демешко. Хлопець ніколи не забариться принести вчительці новини художньої і педагогічної літератури.

Старшокласники школи беруть активну участь в організації і проведенні при бібліотеці читачьких конференцій, літературних вечорів, диспутів.

У співдружності з сільським читачьким активом ми зараз готуємось до літературного вечора, присвяченого пам'яті Т. Г. Шевченка.

Великий інтерес виявляють читачі до міжнародного та актирегіонного куточків, створених учнями нашої школи. В першому з них — творчість письменників країни народної демократії та переписка читачів-піонерів з школярами цих країн.

Наш скромний досвід переконує в тому, щоб бути книголюбом — значить не лише самому цінувати книги, а й навчити цього інших. Чим більше людей ти запалив пристрасною читачі, тим більше хорошого на твоєму рахунку.

Л. ФОМЕНКО,
учень Богданівської
середньої школи, Зна-
м'янського району.

Про літературу для практики

Другокурсники українського відділу філологічного факультету проходять цікаву і відповідальну педагогічну практику в школах міста Кіровограда. Головне завдання в ній — піонерська робота.

Як правило, в своїх бесідах, політінформаціях студенти намагаються якомога зрозуміліше і повніше викласти матеріал, глибше по-в'язати його з життям школи, класу тощо. Доводиться стикатись з різноманітними питаннями, які хвилюють учнів і на які не завжди можеш відповісти. В таких випадках першої допомоги чекаєш від бібліотеки.

Але, на превеликий жаль, і в інститутській і в обласній бібліотеках не так просто підібрати необхідну дитячу літературу для 1—4 класів. Невистає картинок про піонерів-героїв, дуже мало книг про дитячі ігри і розваги. Пошуки відбирають у студентів безліч дорогинного часу.

А чому б працівникам обох бібліотек не підібрати літературу спеціально для практики студентів?

І. ГОРОВИЙ,
студент Кіровоградського педінституту.

Блакитний конверт

— 3 —

7 вересня 1960 року в нашій газеті був надрукований лист молодого доярки Галини Ялобжевської із с. Грушки, Ульяновського району. В ньому дівчина повідомляла про те, що вже довгий час не може знайти свого брата Василя. Вона зверталася до читачів «Молодого комунара» з проханням відгукнутися на її лист, якщо хто знає про долю Василя.

Багато незнайомих друзів виявилось у Галини. Нині при їх допомозі вона розшукала брата, з яким розлучилася п'ятнадцять років тому.

Про всю цю історію і результати розшуків розповідає нижче наш позаштатний кореспондент Михайло Шевчук.

— 1 —

ЦВІТУТЬ матіоли. Розплющивши свої рожево-фіалкові пелюстки, ці ніжні квіти наповнюють повітря якимись напрохуд п'яними пахощами. І кожен з насолодою вдихає на повні груди приємний аромат.

Та Галля і не помічає цих чарів літнього надвечір'я. Присівши на краєчок лавки, вона не зводять очей з листа, якого дав їй листовнона.

Лист був із Києва. «...Вашого брата, якщо, звичайно, він є живий, можна розшукати... Але для цього нам потрібна його фотографія...»

І що за люди! Писала ж їм, що Василя забрали з Грушки, коли йому ледве минуло п'ять років. То де ж з нього фотознімок тепер? Хіба що з маленького...

Дівчина рвучко підводиться, ховає в кишеню листа. — Ні, я все рівно знайду його! — промовляють її уста. — Не міг же він безслідно пропасти після війни...

— 2 —

ПЕРШИЙ післявоєнний рік... Тяжко хвора Галинчина мати, почувши про смерть чоловіка на фронті, зовсім перевелася. А незабаром і померла.

Проклята війна! Нестатки, які вона викликала, вплинули на здоров'я і малю сиріт. Василя забрали в лікарню, а звідтіля — на Одещину, в Цибулівський

дитячий будинок. Галинка тоді не вміла ще й розмовляти добре. Зовсім маленьку взяла її до себе в Крилу сестра Люба. А коли в Грушку повернувся найстарший брат Володимир, його маленька сестричка знову стала жити в батьківській хаті. Хотів, було, Володимир і Василю повернути додому, але в Цибулівці його не знайшов: дітей з дитячого будинку групами розвозили по всій Україні. Знайти Василю було важко.

Йшли роки... Галинка пішла до школи. Виховуючись у дружній сім'ї брата, дівчинка, здавалося, зовсім забула про бідку.

Та ось раптово зліг Володимир. Лікарі не змогли врятувати йому життя — помер, залишивши молоді дружину з двома маленькими дітьми і сестрою.

Галинка закінчила семіричку і пішла працювати в колгосп. З'явилися у неї там і хороші друзі.

— А знаєш, Галю, що я чула? — сказала якось подруга Ліда Маковійчук.

— Що?

— Один військовий розшукав свою дочку, яка під час війни потрапила в чужу сім'ю. Чотирнадцять років шукав... Може, кажу, і твій Вася десь є, га?..

— Що ти... Володя вже шукав його.

— А тепер давай ми пошукаємо.

Вогники радості зігріли Галинчине серце, пробудили надію.

— А може й справді він десь є? — промовила.

СТАРША піонервожата Ворошиловської школи Ганна Капука переглядала газети.

— Мамо! Мамочко! — раптом вигукнула вона. — Ось якась дівчина з Кіровоградщини звертається до читачів газети допомогти розшукати її брата.

— Що ж це за дівчина? — озвалася з кухні мати.

— Доярка з села Грушки. Галина Ялобжевська.

Якусь мить в кімнаті панувала тиша. А тоді: — Ялобжевська кажеш? Стривай: знається, щось дуже знайоме... Був у мене учень... Тільки не Ялобжевський, а Білябжевський, Василь...

Жінка підійшла до дочки, взяла з її рук газету.

— Так, Ялобжевський — це той самий Білябжевський. Я переконана в цьому...

А через кілька хвилин Ганна Капука писала листа в Грушку. Коли опустила його в поштову скриньку, пішла до тих, хто, за словами мами, вчився з Василем. Однак, ніхто не знав, де тепер їхній однокласник. Тоді Ганна вирішила написати листа тим юнакам і діточкам, які вижили.

Своєю дівчиною одержала відповідь з Одеси. Написала його студентка медучилища. «...Я знаю Василя давно, листуюся з ним. Тепер він служить в армії... Я зараз же напишу йому про те, що в нього є сестра...»

— 4 —

ПОВЕРНУВШИСЬ з ферми, Галля поспішно

НАЙ-НАЙ...

Найбільший театр у світі — «Блакитна театр», збудований у 1949 році в Гавані. Зал для глядачів цього театру вміщує 6.509 чоловік.

Найперша фотографія була зроблена французьким вченим Жезфом Нисефором Ньепсом у 1826 році. Він вперше знайшов спосіб закріплення зображення, використовуючи для цього покриту шаром світлочутного асфальтового лаку.

Найдовший переліт, будь-коли зроблений птахами, довів до 17.600 кілометрів. Цю відстань покрила зграя арктичних ластівок, прилетівши з району Північного полюсу до берегів Антарктиди.

Найстарший банкнот, який дійшов до нашого часу, був випущений англійським банком у 1699 році.

Хоч є згадки, що старовинні арабські вчені використовували збільшувальну властивість лінз, найперше застосування лінз у телескопі належить англійському вченому Роджеру Бекону (1214—1294 рр.).

Найсильніше виверження лави відбулося в 1815 році на острові Сумбава (Індійський океан). З надір вулкану Тамбора вилетіло тоді 151,8 кубічних кілометрів розплавлених гірських порід. В процесі виверження утворився кратер діаметром в 11,2 кілометра, висота вулкана зменшилась на 1200 метрів.

«Найгрозніше» місце на земній кулі знаходиться в районі Бютензюрга на острові Ява, де блискавки блискають 322 дні в році.

Майже зовсім не буває грозової погоди в місті Санта-Марія (штат Каліфорнія, США), де грози трапляються не частіше одного разу в два роки.

Найбільша прісноводна риба-осетр — була спіймана у Волзі. Її довжина досягала 7,6 метра і вага 1.440 кілограмів.

Найменша у світі прісноводна риба виявлена в озерах Філіппінських островів. Це — «пандака лігмея», розмір якої не перевищує 11 міліметрів.

омилася і сіла, було, до столу обідати. Та раптом в шибку постукала маленька Оленка, дочка покійного брата.

— Тьютю Галю, тьютю, вам лист!

Галля кинулася до дверей. «Невже від Ані? — промайнуло в голові. — Мабуть, знову щось узнала про Василю... Яка ж вона хороша! Зовсім чужа мені, а турбується, наче сестра...»

На подвір'ї Оленка дала їй конверт, маленький блакитний конверт. З трикутним штампом — армійське, значить!

Галля хитко розклеїла конверт, розгорнула лист.

«Здрастуй, моя дорога Галочко! Рідна, я ж гадав, що в мене немає нікого... І ось ти, моя менша сестричка...»

А далі не могла читати. Сльози засліпили очі, і на папері залишали темні смуги. А коли вгамувала хвилювання, знову припала до листа.

Василь писав про дитячий будинок, своїх друзів, запитував про рідну Грушку.

«...Ви думали всі, що я пропав. Ні. На руках радянських людей я не міг померти. Мене лікували, виховали... Після школи я працював з радгоспів в селі Ворошилово, на Одещині, потім поїхав на Донбас... Тепер маю хорошу професію — я радіотехнік. Коли закінчиться строк моєї служби, повернуся в Грушку і разом працюватимемо. Тепер ми з тобою ніколи не розлучимось, правда?»

— Правда, любий братіку, правда! — промовила Галля, притискаючи до грудей блакитний конверт.

М. ШЕВЧУК.

с. Грушка, Ульяновського району — с. Ворошилово на Одещині.

Якщо любиш фотографувати

З 1 СІЧНЯ по 1 квітня 1961 року Кіровоградська обласна станція юних техніків проводить конкурс на кращу фотографію на тему «Піонерська дворічка — в дії».

Конкурс присвячений сорокаріччю Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна. Мета його: активізувати роботу піонерських дружин області по підготовці юних фотолюбителів, створити в усіх восьмирічних і середніх школах, школах-інтернатах і Будинках піонерів гуртки юних фотолюбителів з тим, щоб широко висвітлювати з допомогою фотографії роботу юних ленинців по виконанню піонерської дворічки.

На конкурс приймаються фотографії, зроблені учнями. Знімки повинні відображати навчання, працю і відпочинок радянських школярів, а також участь піонерів та школярів у виконанні таких умов піонерської дворічки, як збір металоліому та макулатури, посадка та догляд за зеленими насадженнями, участь піонерів у гуртках художньої самодіяльності, юних техніків і т. д.

Авторам кращих за змістом і технікою виконання фотографій присуджуються такі місця з врученням премій:

- перше місце — грамота обкому ЛКСМУ та фотоапарат «ФЕД-2»;
- два других місця — грамота обкому ЛКСМУ та путівка в республіканський піонерський табір юних техніків;
- два третіх місця — грамота обкому ЛКСМУ та фотоапарат «Зміна».

Піонери і школярі! Включайтеся в конкурс. Знімки надсилайте на адресу: м. Кіровоград, вул. Гоголя, 86, обласна станція юних техніків.

В. КРАВЦОВ,

методист обласної станції юних техніків. На знімку: гуртківці Надія БОРОЗНА, Белла КРАСНИЦЬКА і Наташа АФОНІНА готують фотолібом на конкурс. Фото В. ЛАНСЬКОГО.

ДІТИ ЗАСЛУГОВУЮТЬ

ЗАВЖДИ під час шкільних канікул у розпорядження юних спортсменів надаються кращі зали, майданчики, стадіони. Нинішня зима не балує хорошою погодою. Всі змагання доведеться влаштувати в приміщеннях.

В обласному центрі є чудовий спортивний зал. Він належить товариству «Авангард» заводу «Червона зірка». Тут мали проходити змагання на першість міста з баскетболу серед школярів.

Юні спортсмени мріяли пограти у великому залі, подивитися як змагаються інші. Але заступник голови заводської ради спортивного товариства т. Твердоступ відмовив їм у цьому. Причини? В залі повинні тренуватися майстри футболу...

Три дні з восьми, потрібних для проведення першості, все ж вдалося виканючити у т. Твердоступа. В основному змагання проходили у маленьких залах дитячої спортивної школи і школи № 14, де майже зовсім немає місць для глядачів.

Добре, що спортивні зали цих двох шкіл знаходяться на першому поверсі. Тут юні любители баскетболу десятками обліплювали вікна, щоб побачити як грають їх команди.

Завідуючий міським відділом народної освіти т. За-

переможцями и вийшли хлопчики школи № 29 і дівчатка школи № 31, а серед старшого віку — юнаки школи № 6 і дівчата школи № 30.

БІЛЬШОЇ УВАГИ

жодного разу не відвідав їх.

Звичайно, що від такої організації змагань у дітей зіпсувався настрій. Чи не тому деякі школи, подавши заявки на участь у першості, потім не виставили своїх команд. Багато колективів не завжди з'являлися на ігри.

Все ж у поєдинках взяло участь 49 команд. Серед учасників молодшого віку

Не в кращих умовах проходили змагання юних шахістів і шашкістів м. Кіровограда. Для них відвели кілька класних кімнат у школі № 5. Спеціальних столів не було. Діти грали у верхньому одязі, за партами.

Перші три місця зайняли відповідно шашкісти шкіл №№ 9, 14 і 21. Серед шахістів найкращі показники у команді шкіл №№ 16, 1, 17, 25, 6, 27 і 10.

П. СЕРАФІМОВИЧ.

РЕБУС

Розв'язавши цей ребус, ви прочитаєте народне прислів'я.

Т. в. о. редактора В. КРАМАРЕНКО.

ТЕЛЕФОН БЕЗ ПРОВОДІВ

ПО ВУЛИЦІ йде людина. З кишені вона виймає невеликий апарат, що нагадує звичайний телефон. Набирає потрібний номер. У мікрофоні, вробленому в апарат, виразно чути голос абонента:

— Вас слухають.

І розмова відбулася. А ось інша сцена. Припустимо, іде людина в автобусі. Раптом вона чує — в одній з її кишень лунає дзвінок. Людина виймає з кишені вже знайомий нам апарат, нахилившись до мікрофона і каже:

— Я слухаю

І розмова знову відбулася.

... Що ж це за незвичайний апарат? Хто його винайшов? Де його можна застосувати?

Цей апарат називається радіофоном або ще простіше — автоматичним радіотелефоном. Він не зв'язаний проводами безпосередньо з міською телефонною станцією (АТС). Зв'язок здійснюється по-іншому. На АТС встановлюється спеціальна автоматична телефонна радіостанція (АТР). Саме сюди пере-

дається по сферу виклик з будь-якого радіофону. Потім цей сигнал автоматично йде на АТС, а далі по проводах звичайним шляхом.

Радіофон складається з приймача, двох передавачів, складених на напівпровідниках. Живлення апарата здійснюється від мініатюрних нікелькадмієвих акумуляторів. Діяльність зв'язку радіофона з АТР досягає 25 кілометрів.

Новий апарат створив молодий московський інженер Л. І. Купріянович. Комітет в справах винаходів і відкриттів при Раді Міністрів СРСР видав Л. І. Купріяновичу кілька авторських свідоцтв. Тепер молодий інженер працює над створенням ще більш мініатюрних досконалих радіофонів, наприклад, завбільшки з ручний годинник.

Радіофон можна з успіхом використовувати на транспорті, будівництві, в шахтах, а також у тих місцях, де важко провести телефонні проводи або прокласти кабель.